

hvervslivets vilkår. Det siger jeg for blot lige at nævne en udefrakommende bedømmelse.

Så jeg forstår godt, at det alligevel kan være klogt at se på, hvordan det står til i dansk økonomi, hvis man spørger mere neutrale observatører, som ikke er bundet op på politiske synspunkter, og som benytter sig af en faglig vurdering. Jeg vil anerkende, at hr. Jan Petersen også er nået til den erkendelse. Hr. Ole Sohn er så ikke nået til den, men det vil nok være min anbefaling, at man alligevel kommer til den erkendelse. På et tidspunkt indhenter virkeligheden alligevel de mange påstande om, hvordan det egentlig står til, f.eks. om, hvad der bruges af penge.

Jeg synes, det er lidt dristigt, at hr. Ole Sohn mener at vide, hvad kommunerne bruger, når kommunerne selv har en anden mening end hr. Ole Sohn. De fastholder nemlig, at de penge, de har aftalt med regeringen at de får, dækker det, der skal til for stadig at fastholde serviceniveauet: sikre, at der er plads til flere elever og stadig fastholde serviceniveauet og i øvrigt også fastholde det, selv om der er flere ældre, der skal serviceres. Det er kommunernes og altså aftalepartens eget udsagn.

Jeg vil blot sige, at alle tal viser det samme. Og det er også det, hr. Ole Sohn kommer til at se, når vi har regnskabstallene for 2006 og regnskabstallene for 2007. Og selv om der diskuteres meget om regeringsdannelse, skal vi nok få dem i tide, så vi har dem forud for, at man skal diskutere, hvordan fremtiden overhovedet skal være i forbindelse med et kommende regeringsgrundlag. For tallene kommer, og de viser jo ikke det, som hr. Ole Sohn hele tiden forsøger at fremhæve. Det undrer mig bare, at hr. Ole Sohn, som ellers normalt er en fair og skikkelig og venlig politisk personlighed, egentlig fastholder noget, som man i virkeligheden må erkende nok ikke er helt korrekt.

Det kan jo være, at jeg, når jeg i morgen i Finansudvalget skal redegøre for indholdet af Økonomisk Redegørelse – det skal jeg jo i samråd – er nødt til at fastholde, at vi med det, der nu er lagt frem i finansloven, i virkeligheden har løftet serviceniveauet i kommuneaftalerne med endda 32 mia. kr. i forhold til 2001 i faste priser. Og det er altså også noget, jeg siger under ministeransvar. Og svarene på de § 20-spørgsmål, der er stillet om væksten, er også givet under ministeransvar. Det kan jo være, fordi de relaterer til, hvordan pengene rent faktisk fordeles.

Hvis man kommer til den erkendelse, at det altså godt kan være, at det er rigtigt, at der bruges 32 mia. kr. mere – det er ikke bare de 31 mia. kr., for det viser sig nu, hvor man gør tallene op, at det nok er 32 mia. kr. i løft i faste priser i forhold til 2001 på serviceområderne, altså det, vi kender på socialområdet, på uddannelses- og på sundhedsområdet – forstår jeg ikke, at man så kan fastholde, at det ikke omsættes i mere service.

Kl. 15.50

Der vil jeg gentage, hvad jeg også nævnte sidste torsdag: Det er da mærkeligt, at man har den opfattelse af offentligt ansatte, at hvis der bruges flere ressourcer på et område, så forstår offentligt ansatte ikke at omsætte dem til bedre service. Det er min klare opfattelse, at duelligheden blandt offentligt ansatte mindst er på samme niveau som blandt privat ansatte, så det at tilføre flere ressourcer til offentligt ansatte betyder selvfølgelig også, at de er i stand til at levere en bedre service, og det er også det, som tallene nok kommer til at vise, når man gør op, hvordan pengene omsættes.

Pengene omsættes i flere ansættelser. Der er jo flere ansatte i hjemmehjælpen. Det er jo ikke rigtigt, som hr. Ole Sohn siger, at der ikke kommer til at være en vækst i antal ansatte i ældreplejen. Det kommer der til at være af helt naturlige grunde, fordi antallet af ældre stiger, så der kommer et større behov. Det er også det, regeringens politik egentlig går ud på, nemlig at sikre, at man overhovedet er i stand til at hjælpe og servicere, når der bliver flere ældre. Bl.a. derfor har vi jo lavet en aftale om senere tilbagetrækning, der er med til at fastholde, at der overhovedet er den arbejdskraft, som man har brug for både i den offentlige og i den private sektor.

Men det, der måske er det mest problematiske, og som også berører det, som hr. Jan Petersen var inde på med kommunerne, er, om det, man egentlig ønsker, i virkeligheden er et opgør med det danske kommuneaftalesystem. Når der gives flere midler, kan man altså ikke kritisere regeringens anvendelse af midlerne uden samtidig at sige, at så må vi lave systemet om. Så må det være sådan, som også hr. Kristian Thulesen Dahl er inde på, at der ikke indgås en aftale med kommunerne under et, men at man direkte må styre hver enkelt kommune, for der er ikke nogen mellemvej. Enten anerkender man, at kommunestyret er stærkt nok til selv at nyttiggøre de midler, de får – og de endnu flere midler, de får – eller også må man altså gå ind på en anden vej.